

ΣΚΟΡΡΗΙΟΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Συντάκτης : Χ. ΔΕΛΗΓΚΙΑΒΟΥΡΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου Μαλακοῦ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΟΡΙΖΟΜΕΝΑΙ

Ἐν Μυτιλήνῃ	Γρ.	30
Ἐν τοῖς χωρίοις καὶ τῷ Κράτει		40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. Χρ.	10

Υπεύθυνος Α. Α. ΜΑΡΙΤΑΪΣ

Ἐκαστὸν φύλλον 20 παράδες. — Πρακτικὸν Ἐπιπέριον

Χρόνος πρῶτος πέντε δίνει
κ' ἔδρα μᾶς ἢ Μυτιλήνῃ.

Ἀριθμὸς δέκα κ' ἑννέα
μὲ πολλὰ παλιὰ καὶ νέα.

Χίλια ἑννιακόσια δέκα, καὶ τοῦ Μάθη εἰσοσέξη
Βασιλεῖς στὴ Πόλῃ τρέχουν κ' ἂν θέλει ἄς πᾶν νὰ τρέξῃ.

**Λίγα φιλοσοφικά
κι ὁ Μιχάλης κάνει σκέψεις
διὰ τὰς βασιλικὰς
εἰς τὴν Πόλιν ἐπισκέψεις.**

Πάνε πειὰ τὰ ψέμματα καὶ τὰ παραμύθια.
Δύναμις ἐγίναμεν Εὐρωπαϊκὴ!
Βασιλεῖς μᾶς ἔρχονται κ' ὄχι κολοκύθια
φίλους νὰ μᾶς ἔχουνε στὴν Πολιτικὴ.

Τεμενᾶ μᾶς κάνουν καὶ μᾶς προσκυνοῦνε
κ' ὄλοι μᾶς θαυμάζουν καὶ μᾶς ἐπαινοῦν
κ' ὅταν γιὰ φίλες μᾶς γλυκομιλοῦνε,
δοῦσα πρὶν μᾶς εἶπᾶν τώρα τὰ ξεχνοῦν.

Καὶ δὲς του ὄλοι θαυμάζουνε τὴν τάξιν μᾶς εἰς ὄλα,
τὸ Σύνταγμα, τοὺς Ὑπουργοὺς κ' αὐτήνα τὴν Βουλὴν,
καὶ ἀποροῦν π' ὡς σήμερα δὲν τῖναξε τὰ κῶλα
τέτοια βουδὴ κ' ἀνάπηρη, καὶ λίγο τι κουλὴ!

Θαυμάζουν καὶ τὸν Στόλο μᾶς, τὸν Τερσανέ καὶ τ' ἄλλα
τὰ ναυπηγεῖα τὰ μικρὰ καθὼς καὶ τὰ μεγάλα,
τὰ κάστρα μᾶς, τὸν Βόσπορο καὶ τοὺς σδυομένους Φάρους,
θαυμάζουν τὴν Ἁγία Σοφία κ' αὐτοὺς τοὺς Γενιτσάρους.

Θαυμάζουν τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν Δικαιοσύνην
τὸ Χουριέτ τὸ Μουσαβέτ καὶ τὴν Ἀδελφωσύνην,
τὸ πιραντέρ, τὸ χέμισερη καὶ τὰλλα μαραφέτια
τοῦ Κάσελ καὶ τοῦ Μπούσιου τὰ ψεύτικα ρουσφέτια.

Θαυμάζουν τὴν ὁμόνοια τέσων φυλῶν καὶ φύλλων,
τὴν πρόνοια περὶ πολλῶν ἀπροστατεῦτων σκύλλων,
ὅπερ σημαίνει κάτι τι σκυλλὰ νὰ προστατεύῃς
χωρὶς ν' ἀρπάξῃς ἀπ' τὸν μὲν καὶ ἀπὸ τὸν δὲ νὰ κλέβῃς.

Θαυμάζουν καὶ τὸ πνεῦμά μᾶς τὸ διοικητικόν,
τὸ πείσμα μᾶς στὸ ζήτημα τὸ Μακεδονικόν,
κ' αὐτὴν τὴν εὐστροφίαν μᾶς διὰ τὸ Κρητικόν...
Θαυμάζουν τὴν παγιδά των γιὰ κάποιον ποντικόν!

Θαυμάζουν καὶ τὰ λοῦσά μᾶς γιὰ τὰς ὑποδοχὰς,
τὰ γεύματα τὰ πλούσια, πιλάρια καὶ σερμιπέτια,
θαυμάζουν τὸν Ἰτσαχίτη μᾶς καὶ τοὺς σωθινιστὰς,
τὰ πλούτη μᾶς, τὰ ξύλα μᾶς, τὰ τούβλα καὶ τὰ τέτοια.

Καὶ δὲς του μᾶς ἀποκαλοῦν συμμάχους των καὶ φίλους
καὶ πρώτους τῆς βαλκανικῆς ὁμοσπονδίας στύλους
καὶ εὐγενεῖς καὶ πρόθυμους, μ' αἰσθημάτων ἱπποτικῶν
κ' οὔλο καὶ τέτοια ἐπίθετα βαθεῖα ἑλληνικά!..

Πάνε πειὰ τὰ ψέμματα καὶ τὰ παραμύθια.
Δύναμις ἐγίναμεν Εὐρωπαϊκὴ!
Βασιλεῖς μᾶς ἔρχονται κ' ὄχι κολοκύθια
φίλους νὰ μᾶς ἔχουνε στὴν Πολιτικὴ.

Τεμενᾶ μᾶς κάνουν καὶ μᾶς λιθανίζουν.
Πέντε τοὺς ζητοῦμε; Δέκα μᾶς χαρίζουν!
Πάνε πειὰ τὰ ψέμματα. Καὶ μιὰ μόνῃ ἀλήθεια
Δύναμις ἐγίναμεν μὲ τὰ παραμύθια!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ

Γιὰ τὸ θάνατο τοῦ σοφοῦ καθηγητῆ τοῦ Ἑλλην. Γυμνασίου τῆς Μυτιλήνης, πὸν τόσο νωρὴς καὶ τόσο ἀκαρδὰ ὁ Χάρος τὸν πῆρε, γενναίῳ παλεμιστῇ στὴν πρώτη πέντα γραμμὴ τοῦ Χρέους, ὁ «Σκορπιὸς» χίνει πικρὰ δάκρυα παρόμοια σὺν ἐκείνῃ πὸν ἔχουσε προχθὲς σὺν τῷ φίλῳ τῆς Μυτιλήνης, ὅταν ἀκολούθησε τὸν λατρεμένο του Δάσκαλο στὴν τελευταία του κατοικία.

Οἱ παρακάτω στίχοι, ἀτεχνοί, μὲ ἀληθινοί, τοὺς ὁποίους ὁ συντάκτης τοῦ «Σκορπιῶ» ἀπήγγειλε στὸν τάφο τοῦ Μάρτυρα, ὅς εἶνε ἐδῶ ἓνα μικρὸ μνημῆστυ τῶν φίλων του γιὰ τὸν Ἐπιστήμονα τὸν προοδευτικὸ καὶ ριζοσπάστη, τὸν ἀκούραστο καὶ γενναίῳ μαχητῇ, μὲ... ἄτυχρ πάντοτε Ἄνθρωπο!

«Ναὶ θὰ πεθάνω μὲν ἡμέρα.
Μὰ τόσο πέρα εἶμαι τοῦ κόσμου,
ποῦ δὲ θὰ λείψῃ ἀπ' αὐτοῦ πέρα
ποτὲ τὸ φῶς μου!...»

Ποτέ! Ὅπως δὲν ἔλειψε ποτὲ τὸ φῶς τῶσων φροστήρων
Ὅ κήρυκα κάθε καλοῦ καὶ κάθε εὐγενικοῦ,
Δεβέντη! ποῦ σ' ἐμοίφρανε ἡ Μοῖρα τῶν Μαρτύρων
Ὅ Μάρτυρα κάποιου στῆ γῆ χαμένου ἰδανικοῦ.

Τὶ κι' ἂν σὲ πότισαν χολή, κι' ἂν ἔστρωσαν ἀγκάθια
Στὸ δρόμο πὸν μᾶς χάραξες, ψυχὴ πονετική;
Κάποιον ἀπύρθενον καρδιῶν τὰ μυστικά τὰ βράδια
Σὲ εἰκόνημα θὰ σέχουε λατρεία μυστική...

Κ' ὑπόθηκες μέσ' στῆς Ζωῆς τὴν ἄχαρη Σαχίρα
Σὰν ἓνας πλάτανος τρανός.
Ὁ ξυλοκόπος—ὁ Καιρὸς—ἀλήθεια, σ' ἔχει κόψη.
Μ' ἀπ' τὸν κορμὸ σου πλάσανε τὸ δυνατό καράβι
Κι' ἀπὸ τίς ῥιζες βλάστησαν βλαστάρια οἱ μαθηταί σου!

Σοφὴ γνώμη.

Ἐνα τενεκεδένιο κουτὶ μὲ λίγες πεντάρες κάνει περισσότερο θόρυβο παρὰ ἓνα ἄλλο, γεμάτο ἀπὸ χρυσάφι.

ΞΑΝΑΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΑΠ' ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

Μπιμπέρω μου, σοῦ δοκίζουμαι
στὸ δίκικο μαχαίρι μου
πὼς σὰν ξεχειμωνιάσουμε
θὲ νὰ σὲ κάμω ταίρι μου.

Ἄχ, πίστεψε στὰ λόγια μου
καὶ πάψε τὰ ναζάρια σου
δὲ μὲ κοιτᾷς πὼς γέννηκα,
νὰ πίνω τὰ φαρμάκια σου;

Θὰ εἶσαι σωστὴ βασίλισσα
στὴν ἀγκαλιά μου—ἐννοια σου—
μὲ τὰ χρυσὰ στολίδια σου
καὶ μὲ τὰ διαμαντένια σου.

II

Ξέρω λεμόνια πὸν εἶν' ξυνὰ
ξέρω καὶ γλυκολέμονα
κι' ὅπου ἀγαπήσει τὰ ξυνὰ
πεσκέσι πάει στὸ δαίμονα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΗ

τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος

Μᾶς ἦλθες μὲ τὰ πούλουδα, μὲ τὰ πουλιὰ τ' ἀηδένια
Καὶ κάποιου Ἄλκαίου τὸ Νησί σὲ κάλεσε : παιδί μου!
Νὰ μᾶς θυμήσης Λεβεντιάς λησιμονημένα χρόνια,
Γλυκύφωνε τραγουδιστῇ τοῦ κλέφτη Γεροδήμου!

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΒΡΑΔΙΕΣ

Μία καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις πρώτης τάξεως διὰ τὴν Μυτιλήνη.

Τὸ κοσμοξάκουστο ζεῦγος I. Κοκκίνη τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ δίδει συναυλίαν ἐν τῇ θεάτρῳ Καψιμάλη.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ γράψωμεν περισσότερα διὰ τὸν ὑψίφωνον καλλιτέχνην, τὸν ὁποῖον ἐχειροκρότησαν εἰς τὰ μεγαλύτερα θεάτρα τοῦ κόσμου λαοὶ μὲ ἀρτίαν μόρφωσιν μουσικήν;

Εἰς τὴν Συναυλίαν θὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ γνωστότατος ἐδῶ ἐρασιτέχνης βιολιστῆς καὶ κάλλιτος βιθύφωνος κ. Γ. Γάζης, καθὼς καὶ ὁ πιανίστας κ. Λακαλαμήτας.

Ἡ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Ἐτι καὶ ἔτι τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν :

Ἐπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν Παρισίων καὶ τῆς σιτηρίας αὐτῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— Κύριε ἐλέησον! (μισὴ λίρα).

Ἐπὲρ πεινῶντων, δευόντων, καμνόντων, ὀδοιπορούντων καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— Σοί, Κύριε! (ἄλλη μισὴ λίρα).

Ἐπὲρ τοῦ Στόλου καὶ τῶν παραστάσεων αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— Παράσχου, Κύριε! (μιά λίρα).

Ἐπὲρ λαχείων σχολῶν, ὑπὲρ ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ὑπὲρ διδασκόντων καὶ διδασκουσῶν καὶ τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— Κύριε σώσον τοὺς εὐσεβεῖς! (δέκα φράγκα).

Ἐπὲρ Σωματείων, Συλλόγων, Ἀδελφοτήτων εὐκρασίας ἀέρων καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— (στενάζων) Ἀμήν! (ἄλλα δέκα φράγκα).

Ἐπὲρ τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἀδυνάτων καὶ τοῦ νέου Νοσοκομείου ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ οἰκογενειάρχης.— Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι! (δίνει ἄλλα 20 φράγκα καὶ.... φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Ἐγχρωμολιθοποιικιλοτυπογραφεῖον ὁ «Σπαραξικάρδιος». Οὔτε οὐρητήρια ἔχει πορμπλεύρωσ, οὔτε ἀνοίγει τὸ Σάββατον.

Ἡ Βηθσαϊδά.

Έλληνοτουρκική προσέγγισης.

ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ

καθώς πάντα απ' λίες, ούρε π'δι μ', στ' κύρ λουχαγοῦ σπητ', νάσου κ' λένα παληουθελ'κό τ' κираτά σ-εῦ πάλη- καθώς βάνι τὰ δαχτύλια στοῦ στόμα τ', τὰ ξαπουλαῖ κατ'... — Ούρε, τ' λίου, παληουθελ'κό τ' κираτά, ζιμένα φα- κι σφαλλάει τοῦ παληουθελ' κί φεύγι. Κι καθώ; κάνου λια νάσου κί μιὰ γερόντισσα κί μ' κρένι: — Κύρι κύρι Ηῤζουνα, κάνι κατὰ ιδώθινις νά σι κουβιντιάσου — Ούρη κυρά θκός εἶνι κείνου τοῦ παληουθελ'κό τ' π' μι φασκιλώνι; — Ἄμ σι φασκιλώνι, μ' λίει, γιά τσάπια απ' ν' ἀγάπ' π' σῶχι; — Μ' ἀγαπάει, ούρι θειά- Ἄμ δέ σ' ἀγαπάει; Ν' πέρν'ς, μ' λίει, ν' πέρνις; — ρίνου; ! Ούρ' θειάκου πῶς ν' λέν ν' σταυρουνύφ'; — Πι- λίει. — Πισιφόνι; Ούρε φτή θάταν κί δασκάλα ούρε; ρουμάνα δέ μ' λίες λέχι ἢ σταυρουνύφ', λέχ' βιός; — λέχ' / Ἰένα κάρρου μι τ' ἀλουγού κ' λένα κατουστάρικει' — Ἄμ σι, ούρε πάλ' κάρ, ἔχ'ς βιός ἔχ'ς; — Ἄμ δέν λέχουμι; Ἰέ- χουμι τῆ γλιζα μᾶς; λέχουμι τὰ πράτα μας, λέχουμι τὰ λουράφια μας, λέχουμι κί π' ἰρέχουμι! ἄμ τί ἔσσα μονάχα; Εἴμασι πρῶτ' νοικοκυρατοῖ στοῦ χουριό!

Κι δέ πέρνᾶν απ' λίες, ούρε π'δι μ', κᾶνα δυὸ μέρις κί μι μ' ἰρδικλώνι τ' κираτά τοῦ λαδ'κό. Κι πέρνου τὰ πισικίτρια απ' τοῦ στρατοῦ κί πέρνου κί ν' σταυρουνύφ' κί παένουμι στοῦ χουριό. Κί βίρα κί κουβάλαγα πληγοῦρ' κί ἔνογαλου απ' ν' στρούγγα κ' π'... ἰσομαζι. Κι ἔφκiani τὰ μαλλιά τ'ς ἢ σταυρουνύφ' κί λίες κ' ἦταν τσαλαπιτόνος! Κί οἴλου κί τραγοῦδι «Σὴν στὰ γύψ' ἀχ ψ' χούλα βούτημένι» κ' οἴλου μι δαῖτου Κ' Ἰγραφι κ' Ἰγραφι κ' Ἰγραφι. — Ούρη κήρα Πισι- α ούρη πού γράφ'ς; — Πήματα μ' λίει. -- Ούρ' ούρη τὰ πήματα; δέ βγαίν'ς μιὰ ψύχα νά μᾶγς τὰ

πρόβατα σ' στρούγγα; — Ἄι, μ' λίει ούρε παληουτσουμπάνου κ' ἔγω δέν εἶμι γιά δαῦτα.

Κι καθώ; κάνου, ούρι π'δι μ' μιὰ μέρα κί τ'ς γραπώνου ἰέν' ἀπὸ δαῦτα τὰ χαρτιά κί παένου κατ' ἠύθειαν στοῦ Κίτ... Τσιλιμπήθρα τοῦ πατοιατζ'δ'κού -- Ούρε Κίτσου, τ' λίου, γ... λόγα τί διαλαμβάνι τούτου τοῦ χαρτι; Τοῦ βρήκα καταῆ... λίες, ούρε π'δι μ', πού Ἰγραφι; ! «Ἠγαπητέ μι Πάτρι... χουν κίρουν τὰ μάτια μ' νά σι δοῦνι, κί ἢ τύχη μοι κα... νά πάρου ἰέναν χυδαλουν τσουμπάνου απ' δέν τὸν ὑπουφέ... κί οἴλου κί βαθιὰ Ἑλληνικά. -- Ούρε μ' λίει οὔ Κίτσ... τούνη' κάνι γουργουλαβία ούρε! -- Οὔμ!! Κι παένου... Ούρη κυρά Πισιφόνι τ'ς λίου, ούρ' κᾶν'ς κί γουργουλαβία; θαρ- ρέις ἔ τὰ μαθαίνου; Ἄ;! Κι βγάνι τοι σπαντουφλί τ'ς κί μι τοι πιτάει στοῦ κίφάλι. -- Ούρ' βᾶν'ς κί χέρ' ἀπάνου μ' τς λίου; Κι καθώ; κάνου, ούρε π'δι μ', νά ν' γραπώσου απ' τὰ μαλλιά νά ν' φέρου γυροβουλιά νά ν' στρώσου χάμ, τί λίες ούρε π'δι μ', πόμν' ἢ κούρη τ'ς στὰ χέρια μ'... -- Ούρε τὴν πιρούκα μ', λίει, τὴ πιρούκα μ'! -- Ούρ' τί πιρούκα, ούρη, τ'ς λίου; Ούρ' τί κίφάλι εἶνι φτούνου; Ούρ' φτούνου! εἶνι νερουκουλόκ'θου! Ούρ' μ' αὔ- τούνου τοῦ κίφάλι χάλιψις κί ἄντρα Ηῤζουνα; Κι τ'ς δίνου, ούρε π'δι μ' ἰένα πιρτάχ... ρασι οἴλου τοῦ πληγοῦρ' κί τοῦ ξυνό- γαλου πούχι πιρ... -- Ἄι τώρα, τ'ς λίου, κυρά Πισι- φόνι, σκουλεῖδ νά μ... ἄμματα κί ἄν σ' ἄρες ματαπαντρέψου.

Κι παένου κατ' ἠ... ὑ παπᾶ Λιπτέρ. -- Ούρε παπᾶ Λι- φτέρ, τ' λίου τὸ κί... Τιά μουλόγα τί θά κᾶνουμι; -- Ἐ! ἔχι μ' λίει π'δι μ',... ὄνη κί θά πάρ'ς τοῦ διαζύγιου. Κ' εἶδα κ' ἰπαθα ὀι μ... ἄπι δυὸ χρῆνια νά πάρου τοῦ στεφάνι πῖσ'.

Ἐχ κί ἄν πῆσ' στὰ χέρια μ' καμμιά βουλά κείνου τοῦ παλη- λαδ'κό τ' κираτά απ' μι μπροδύκλουσι! Θά τ' κόψου μι τ' χαν- τῆρα ἔσσα: Χράτς; σᾶν τοιμιμόδ'.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Πρόσδος : Ἐφημερίς ἐν Σμύρῃ καὶ Καθημερινὴ Κατόπιν τῆς τρέχουσας τῶν ἔθνη καὶ τὰ άτομα. Ἡμεῖς συνήθως προηγούμεθα. Πρὸ δύο ἐτῶν γίνονται ἐν Τουρκίᾳ ἀλλαγὴ εἰς αὐτὴν ἐν τῇ πόλει μας δὲν ἔγιναν ὀλίγα. Τελευταῖον ἡ «Μορφώσις».

Θαύμα : (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου). 8ον. Πρὸ δὲν ἔδειραν γυνεὴν οἱ χωροφύλακες τὸς τελευταίας ἡμέρας. 9ον. Ποῦ δὲν ἔγινε πυρκαϊὰ σὲ τόσῳ διαστήματι. 10ον. Ποῦ ἀργήσαν νὰ ἐνσκήψουν μερικοὶ συναδελφοί. 11ον. Ποῦ διατηρεῖται ἡ Κυριακὴ ἀργία. 12ον. Ποῦ δὲν ἀνεκλήθη σὲ τόσῳ διαστήματι τὸ Κρητικὸν ζήτημα. 13ον. Ἄν δὲν μᾶς κηρύξουν τὸ στρατιωτικὸν νόμον.

Πληγαί : 1) Ἡ μόδα. 2) Ἡ γλῶσσα τῆς γυνακός σας. 3) Ὁ Χουσεὶν Δαχίτ. 4) Τὸ πάλτο σας ποῦ εἶνε παλιό. 5) Τὸ φάσμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. 6) Ὁ Σκορπιός. 7) Ὁ Μυτιληνός.

Τέχνη : Θεὰ τυφλή· ἀλλὰ πολλοὶ, ἂν καὶ τοιαύτην, τῆς βγάζουν καθημερινῶς τὰ μάτια.

Γόητρον : Κυρίως τῆς Ἐκκλησίας μας κοπιούμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ κουρελιάσωμεν περισσότερο. Μορμολύκειον τῶν ἀπλῶν.

ΑΦΗΡΗΜΑΤΕΣ

Νο 1. Μέσῃ στὸ βιγόνι πλαί-πλαί δύο κύριοι· ὁ ἕνας φταρνίζεται, βγάζει τὸ μανδύλι του καὶ σκουπίζει τὴ μύτη..... τοῦ συντρόφου του.!

Νο 2. Ὁ Δεσπότης μετὰ τὸν ἀρχιδιάκον του εἶναι φοβεροὶ νταμαδόροι. Ἄπο τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ καίζουσι. Εἶνε παραμονὴ μεγάλης Σκόλης, ὡρα τοῦ ἑσπερινοῦ. Τὸ παιχνίδι εἶναι πᾶνω ἐπὶ τὴν ἀκμὴν του, μα ἀναγκάζονται μετὰ λύπη τους νὰ τὸ διακόψουν γιὰ νὰ κερτοῦσι τὸν ἑσπερινὸν τῆς φορτῆς. Ὁ Δεσπότης κάθεται ἐπὶ τὸ θρόνον στὸ θρόνον του χωρὶς ἄλλο σκέπτεται τὴν περὶ τοῦ παιχνιδιοῦ. Ἄν καταλάβοιμε ἀπὸ τὴ βία τοῦ διακόνου ἡμερικὰ καὶ τὰς ἐκφωνήσεις, καὶ αὐτὸς στὴ νύκτα εἶπε τὸ ὅτι ὡς τόσῳ σὺν ἦθε ἡ ὡρα τῆς **Ἐισόδου** μετὰ τὸ Δοκίμιον ἀρπάζει μηχανικὰ τὸ θυμιατὸν, βγάζει μετὰ τὸν λειτουργὸν καὶ κάθεται στὸ μέσο τῆς Ἐκκλησίας, ξεροβήχει καὶ ἀντὶ τοῦ ὁρῶντοί, φωνάζει ξελαρυγγίζομενος:

- Ντάααααα!
- Καὶ ὁ Δεσπότης ἀφηρημένος ἀπὸ τὸ θρόνον του:
- Μὴ φωνάζης ἔτσι καὶ κόβεται!

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ „ΣΚΟΡΠΙΟΥ“

Ἀπὸ φιλανθρωπίαν κινούμενος ὁ «Σκορπιός» διορθώνει μερικὸς κυρίως οἱ ὁποιοὶ θέλουν καὶ καλῶς γινώσκουσι τὸν γραμματισμένον καὶ ρεζιλευμένον διότι μετὰ τὸν ἑσπερινὸν λέξεις καὶ φράσεις ποῦ δὲν ξέρουν.

Κύριοι τοιοῦτοι. Μὴ λέτε τῆς ἐξουσίας ἡμῶν εἰσαγάγει ἐγκληματικὰς, πνέει τὰ ὀλοισθία, τοῦτο ἡμῶν ὁμοῦ.

Ἄλλοτε πάλιν, διότι ἀριθμὸς οὐκ εἶναι ἀριθμὸς ἀριθμῶν.

ΠΑΡΓΑΡΙΤΑΓΑΚ!

- 1
- Γιατί γέλας δάσκαλε;
- Τώρα ἐκάταλαβα μίαν εὐφυολογίαν ἣν ἤκουσα χθὲς
- 2

Εἰς τὸν τοίχον ἑνὸς Μοναστηρίου:
Εἰ Μοναχὸι τί τοσοῦτοι; Εἰ τοσοῦτοι τε τί μούνοι;

3
Ἐνὰς φίλος μας ἀπὸ τὴν Πόλιν στέλλει τὴν ἐξῆς ἐπιπέδου εὐρίσκειται εἰς τὸν τοίχον ἑνὸς ὀπωροπωλείου.
Πωλοῦνται
καὶ κανάρια
πρώτης ποιότητος.
Ἐπίσης καὶ Ἰθρυκα.
Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

- Δάσκαλός: Πές μου τί χρειάζονται τὰ μουσεία;
- Μαθητής: Γιὰ νὰ φυλάττωμεν εἰς αὐτὰ τὰ ἀγάλματα
- Δάσκ: Καὶ τί χρησιβεύουν τὰ ἀγάλματα;
- Μαθ:
- Δάσκ (ἀγροῦν): Τὸ εἶπαμε τόσες φορὲς γιὰ νὰ νουν οἱ ξένοι νὰ τὰ θαυμάζουν!

Πόσον εἶναι θαυμασία τὰ ἀποτελέσματα τῆς δημοφώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνον ὑποβάλλοντα παιδὲς, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ κατωτέρου σχολικοῦ διδάσκοντος. Ὁ δάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν εἰς πρᾶγμα ἡτιοῦτος. Ὁ μικρὸς διστάζει καὶ σκέπτεται συγίζων τὴν ἀπάντησιν.
— Δὲν γινώσκεις λοιπὸν τί πρᾶγμα ἦτο ὁ Κολόμβος;
— Ὁ Κολόμβος ἦτο.....: πουλί! δάσκαλε!
— Τί ἐπαθε, ποῦ ἐδιάβασες τέτοιο πρᾶγμα;
— Στὸ βιβλίον μου, δάσκαλε, ποῦ λέγει: «Τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου».....
Δὲν χρειάζονται σχόλια.

- Ἐκεῖνη καὶ ἐκεῖνος.
- Τὸ ἀνθος ποῦ σὰς ἔδωκα χθὲς τὸ βλέπω στὴν ἰνίαν σου.
- Καὶ τί συμπεραίνετε ἀπ' αὐτό;
- Συμπεραίνω ὅτι.....
- Ὅτι δὲν ἐδουλοῦσάντο τὰ ἄουχά μου.
- !!!!!!!!!!!!!!!

Χειρουργὸς ὁδοντογιάτρος,
Παρισινὸς σπούδατος
ὁ Ἀντόαν Ριάλδης
μᾶς ἦλθε τελευταίως,
ποῦ τὸνομά του καθὼς λέν
ἀν ἀνεφέρης μόνον
δὲν νοιώθει τὸν παράμικρον
πατὲ στὰ δόντια πόνο.
Πλαγίως ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν
ἐπὶ τὴν κλινικὴν του τακτικῶς
γιατρεύει τὸν πονόδοντον
τελείως, ριζικῶς.

ΤΥΠΟΙΣ "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ".